

Psalm 72:14

*“Hij zal hun zielen van list en geweld bevrijden,
en hun bloed zal dierbaar zijn in zijn ogen.”*

Gemeente,

Toen de Heere Jezus op aarde was, is hij meer dan eens bestreden door de duivel. Een paar voorbeelden kunnen we op een rijtje zetten. De verzoeking in de woestijn. Zou u niet van deze stenen broden maken? Waarom niet? Wat zit daar nou voor kwaad in? Daarna op de rand van de tempel. Spring toch naar beneden. Engelen zullen U toch dragen. Dat kan toch best. En toen satan Hem de koninkrijken der aarde liet zien. Kniel één keer voor mij. Zo kan het ook: niet dat lijden, die pijn, die nederdaling ter hel. Later wilde Petrus Hem van het lijden afhouden: dat is veel te erg, dat zal U geenszins geschieden. In Gethsemané liet satan het op Jezus afkomen: alles wat Hem te wachten zou staan. Ga toch terug, laat het zover niet komen. Aan het kruis liet satan roepen: indien Gij Gods Zoon zijt kom af van het kruis. Ontvlucht het lijden dan.

Als de Heere Jezus zo bestreden is, dan kan het niet anders of Zijn volgelingen zullen ook bestreden worden. De satan gaat immers rond als een briesende leeuw, zoekende wie hij zou mogen verslinden. En als wij goed opletten kunnen we twee tactieken van de duivel onderscheiden. List en geweld, zegt onze tekst. Calvijn zegt: de gedaante van een vos en van een leeuw.

List. Efeze 6 heeft het over de listige omleidingen van de duivel. Als een vos zo listig. Hij doet alsof hij de waarheid spreekt. Voor je gezondigd hebt: Wat geeft dat nou? Wat zit er voor kwaad in? Zo erg is dat niet. En als het verkeerd is kun je altijd nog vergeving vragen. Dat zegt de Bijbel toch? Hij spreekt het Evangelie en bedekt de wet. Doe het maar, het kan best. Maar dan nadat je gezondigd hebt. Dat spreekt hij alleen de wet, en verzwijgt het Evangelie. Nou is het te ver. Nu kan het niet goed komen. Je hebt weer gezondigd en dat maakt het te erg. Je zult eerst beter moeten leven, eerst laten blijken dat het je ernst is. Eerst meer berouw hebben ook en spijt. Zo kun je niet om vergeving vragen. En dan in een week van voorbereiding. Listig als een vos: zoals jij bent en zoals jij gedaan hebt, dat kan niet samengaan met genade. Geen één kind van God heeft dit zo of doet dit nog. Als je echt gelovig was of bekeerd

zou je zo doods niet zijn en zou je zo makkelijk niet meer zondigen. Indien je Gods kind was, dan zou je toch anders moeten kunnen. Het lijkt ernstig en dus van God te zijn.

List. Maar ook geweld. Als een vos maar ook als een leeuw. Die afschrikt. Angst aanjaagt. Om op te laten geven en te verloochenen. Het leven met de HEERE is zo zwaar, dat hou jij toch niet vol. Die strijd vergt zoveel van u, dat haalt u toch niet, dan heb je geen leven meer. En als je belijdt en trouw blijft dan krijg je je familie tegen, dan krijg je op je werk problemen. Dan kan het je baan kosten, en in andere landen je huis. Je vrijheid. Gevangenis of strafkamp. Martelingen en dood. Dat hou je toch niet vol. Dat kun je toch niet aan. Geef het maar op.

Als Jezus Zelf door list en geweld bestreden is, zouden Zijn volgelingen dan ook niet bestreden worden? In het geloofsleven, in de week van voorbereiding? Kijk, we leggen elkaar geen maat en diepte en hoeveelheid op, de HEERE kan ook geven dat de duivel een tijd op afstand moet blijven. Maar in zijn hoofdlijn geldt toch: dat de kapers de volle schepen opzoeken. Dat weten we wel van vroeger: lege schepen werden nooit door kapers aangevallen. Piet Hein overviel geen lege vloot. Maar de volle schepen, de zilvertvloot, die werden belaagd door kapers. Zodra er zilver aan boord dreigt te komen of is, het zilver van het geloof en de vreze Gods, dan ben je interessant voor de duivel. Nooit gemerkt? Die nooddrufte die onderdrukt wordt en roept. Die ellendige die geen helper heeft. Die worden bestreden. Misschien afgelopen week wel.

Hij zal hun zielen van list en geweld bevrijden. Hij zal bevrijden. De Koning die meer is dan Salomo. Hij zal bevrijden. Daar staat in het Hebreeuws weer een ander woord dan in vers 12 en 13. Het woord 'goel'/lossen. En in dat woord zitten twee notie's. Lossen was iets wat je doen kon als iemand iets van je gestolen had. Of als je zelf uit geldgebrek iets had moeten verkopen. Als je dan later weer geld had dan kon je je verkochte bezit lossen. Opeisen. Er een claim opleggen. Er naar toe gaan En zeggen: dat is van mij. Het komt mij toe. Ik wil het terug. Dan liet je een claim gelden op iets. Je eiste het weer voor je op. Zo zal de Heere Jezus Zijn nooddrufte en ellendigen opeisen. Als ze bestreden worden en verstrikt zitten in list en geweld van satan dan zal Jezus zeggen, opeisen. Niks ervan: die is van Mij. Mijn eigendom. Die heb Ik van Mijn Vader gekregen. Zoals de Heere Jezus zei in Gethsemané, toen de soldaten kwamen: indien gij dan Mij zoekt zo laat dezen heengaan. Blijf van hen af. Zijn zijn van Mij. Afblijven. Ze mogen niet verzocht worden boven wat zij vermogen.

De tweede notie van het lossen gebeurde door een familielid die

het opnam voor een ander. Die de taak de plichten de schulden van een ander op zich nam. Als die ander dat niet kon. Omdat hij geen geld en middelen had of als hij overleden was. Als van je broer een stuk land in bezit genomen was of een slaaf. En je broer had geen geld om het terug te kopen. Dan kon de lossen het van zijn broer overnemen. Ik koop dat stuk grond terug in ons familiebezit. Of in de situatie dat de broer was overleden zonder kinderen, dan nam de lossen de taak over om kinderen te verwekken. Lossen: alle schulden en taken overnemen. Van iemand die het zelf niet of niet meer kan.

Dat is het werk van deze Koning! Daarvoor is Hij gekomen. Om voor al de Zijnen te zeggen: ze zijn van Mij. Duivel, laat ze met rust, laat ze los. Opeisen voor Zichzelf. En om voor al de Zijnen al hun schulden en plichten te vervullen. Al hun schulden. Van heel hun leven. Al hun plichten, van heel de wet. Zo bevrijdt Hij. Als hen geweld en list bestrijden. List om verstrikken. Geweld om te beangstigen. Deze Koning neemt het voor je op. Hij zegt: van Mij! Ik heb alle schulden voldaan en plichten vervuld. En dat verzegel Ik met brood en wijn. Ik heb het voor u opgenomen. En Ik zal u telkens opeisen voor Mijzelf als list en geweld te erg worden. Want wat Ik gekregen en gekocht heb, dat geef Ik nooit meer prijs. Dat laat Ik nooit meer los. Dat zal de satan nooit meer in handen krijgen. Hier is uw Koning. Die bevrijdt, lost van list en geweld!

Hebt u Hem nodig? Hebt u zulk een Koning nodig? Daar gaat het om. Want de duivel bedoelt met list en geweld om ons van Christus af te houden. Door je te laten denken: zie je wel, het kan niet, het is verloren, het heeft geen zin. Of door je te laten denken: nou ja, dan maar niet, dan geef ik het wel op en dan maar een makkelijk leven zonder al die strijd. Of door je laten redeneren: ik word bestreden dus ik geloof. En je houdt jezelf op de been. Maar de vraag is: hebt u deze Koning nodig? Kwam u bij deze Koning terecht in de voorbereidingsweek? Bevrijdt mij, want zulk een Koning heb ik nodig: Die het voor mij opneemt, Die mij opeist voor Zichzelf. En Heere Jezus, U kunt dat, U alleen. Zulken zijn welkom aan de tafel.

En van zulken geldt: hun bloed is dierbaar in Zijn ogen. Hun bloed, dat is hun leven, hun ziel. Die kostbaar in Zijn ogen. Die is Hem zoveel waard. Zoveel dat de Vader Zijn Zoon ervoor overhad. De Vader had er het lijden en de dood van Zijn Zoon voor over. De Vader had liever dat Zijn Zoon zou sterven dan dat mijn leven schade zou lijden. Mijn leven is Hem meer waard dan dat Zijn Zoon Hem waard is. En mijn leven is de Zoon zoveel waard: zie maar, proef maar aan de tafel: Mijn lichaam en Mijn bloed. Verbroken en vergoten. Tot in de hel toe. Liever dan Mijn Eigen

leven was Mij uw leven. Ik voor u daar gij anders de eeuwige dood had moeten sterven. Zoveel is Mij uw leven waard: Mijn bloed en Mijn lichaam in Gethsemane en aan het kruis. Opdat uw leven niet verloren zou gaan, niet in de klauwen van satan zou blijven, niet verderven zou. O Heere, hoe is het mogelijk dat mijn ziel U zoveel waard is. Dat mijn leven, zo onrein, zo belast met schuld, dat dat U zoveel heeft mogen kosten.

En als dan je leven toch lijden moet? Als dan je leven toch bestreden wordt? En zelfs littekens oploopt? Innerlijk, psychisch. Of lichamelijk. Of geestelijk in die bestrijding. Als dat dan toch gebeurt, en dat kan gebeuren, dan heeft Hij daar hele goede redenen voor. Dan moet Hij daar wel een nog hoger doel mee hebben. Denk maar aan een vader en moeder en hun kind. Het leven van je kind is je zoveel waard. Niet te zeggen. Soms, soms laat je je kind pijn doen. Laat je de dokter een ingreep uitvoeren die zeer doet. Dan heb je daar een goede reden voor. Dat laat je niet zomaar doen. Nee, dan heb je daar een hele goede reden voor: dat het je kind ergens van genezen kan. Dat is je dan nog meer waard dan het pijnloos leven van je kind. Als de HEERE, de Vader Zijn kinderen pijn doet, laat doen, dan is er iets wat de HEERE blijkbaar nog meer waard is: dat is Zijn eer en onze heiliging. Alleen die twee redenen kunnen er zijn dat Hij je toch laat lijden. Ten bloedens toe. Dan heeft Hij daar de hoge redenen voor dat Hij je leven wil gebruiken tot eer van Zijn Naam. Dat Hij je leven wil heiligen, wil zuiveren, wil rijpen voor de heerlijkheid. Dat is ten diepste Zijn eer.

En zo leert Hij, door list en geweld heen, door bestrijding heen, verlangen naar die tijd dat list en geweld voorbij zullen zijn. Die tijd van het avondmaal van de bruiloft van het Lam, waar het avondmaal is zonder spoor van list en geweld, zonder enige bestrijding. Vanwaar Hij komen zal om ons vernederd lichaam aan Zijn verheerlijkt lichaam gelijkvormig te maken en ons tot Zich te nemen in eeuwigheid.

Amen